

[Gert Petersen.]

vel det, man er bange for; det er derfor, man afviser forslaget.

Jeg forstår det såmænd så udmærket godt, når det gælder de partier, for hvem det drejer sig om at bevare den hellige private ejendomsret til jordens ressourcer så langt som overhovedet muligt, men jeg begriber ikke rigtig socialdemokratiets klart afvisende holdning. Jeg kan godt se, man kan ikke gøre andet, nu man lige har indgået den aftale, men det spørgsmål, vi så kommer tilbage til, er: hvorfor i alverdens riger og lande indgik man den aftale? Hvorfor tog man ikke den voldgiftssag, som man kunne have vundet?

Selv om forslaget her helt klart afvises, så er det i hvert fald med til at skabe en ny debat om hele den problematik, og det skal hr. Wilhjelm ikke have utak for.

Ninn-Hansen (KF):

Dette forslag har jo givet anledning til nogle historiske betragtninger, både fra forslagsstillerne og fra hr. Kampmann i ordførertalen her. Jeg skal ikke komme nærmere ind på det, blot sige, at jeg synes, det var lidt synd, at hr. Kampmann ligesom glemte Lindberg, den tidligere trafikminister, der dog har haft en hovedrolle i den sag og netop har haft det, fordi han var et fornuftigt menneske og en fornuftig minister. På et tidspunkt, hvor der ikke var nogen herhjemme, der interesserede sig stærkt for at søge at udvinde noget fra undergrunden – men måske nogle i udlandet – sørgede han for, at det blev et dansk selskab, der fik den opgave. På det tidspunkt, hvor det skete, tror jeg alle måtte bedømme det således, at Lindberg havde gjort noget rigtigt, og A. P. Møllerfirmaet også. Det var et offer for dette selskabs vedkommende at gå ind i sagen i 1962.

Det konservative folkeparti har den enkle opfattelse, at hvis man har truffet en aftale, sluttet en kontrakt, så skal man også holde denne kontrakt. Og det er egentlig det eneste, denne sag drejer sig om. Skal man bryde aftaler, eller skal man holde aftaler? Jeg forstår, at forslagsstillerne mener, man i hvert fald ikke skal holde aftalen længere end til, at man ad en omvej, nemlig en nationalisering, kan bryde den.

Det konservative folkeparti er selvfølgelig modstander af nationaliseringer. Vi er modstandere af det, der siges om firmaet A. P. Møller, der har gjort noget fuldstændig rigtigt i denne

sag, til gavn for landet. Vi er modstandere af, at man lægger sagen ud til folkeafstemning.

Jeg synes, hr. Wilhjelm, når hr. Wilhjelm får tid, skal komme noget nærmere ind på, hvordan han egentlig vil klare erstatningsforpligtelsen, for jeg forstår, hr. Wilhjelm er klar over, at hvis han fik gennemført ekspropriationen, så skal der også ydes erstatning. Når hr. Wilhjelm angriber regeringen og andre for aftalen, så er det, fordi der ligger en voldsom fortjeneste efter hans opfattelse til dem, der har koncessionen. Men når vi når hen til at drøfte: hvad skal erstatningen så være, så er det pludselig ikke lige så store beløb, det drejer sig om. Det vil jeg gerne have et svar på. Hvordan vil venstresocialisterne skaffe midlerne? Er det skatteborgerne her i landet, der skal af med nye skatter for at klare den ekspropriationserstatning, der ville blive tale om, hvis man fik vedtaget forslaget?

Jeg har en enkelt bemærkning til hr. Gert Petersen angående den voldgiftssag, som hr. Gert Petersen ønsker vi havde fået. Hvad i alverden ville hr. Gert Petersen bruge den til? Det var jo klarlagt, og det var alle enige om, at A. P. Møller havde en ret til olieforekomsterne. Det, handelsministeriet – efter min mening ganske med urette – påstod, var, at der var sket en misligholdelse, sådan at man kunne have fortabt retten til gasforekomsterne. Kan hr. Gert Petersen nævne et eneste sted i verden, hvor nogen udvinder det ene af disse stoffer uden samtidig at udvinde det andet? Hvis man havde fulgt hr. Gert Petersen, så ville det værste af alt have været, hvis man havde vundet voldgiftssagen. Så skulle man dels af med en erstatning, dels fik man udvindingsret til gasforekomster, som det overhovedet ikke kunne betale sig at udvinde, og som man ikke havde brug for. Det er selvfølgelig ganske interessant at høre, at nogen fremkommer med forslag her, og at der skulle have været andre løsninger, men det ville være nok så interessant, hvis de også ville fortælle, hvordan man skulle bære sig ad i sagen, aldeles konkret i stedet for at prøve på at lokke med noget, der simpelt hen ikke lader sig gøre.

Honoré (KrF):

Det forekommer mig, at der er mere ideologi end saglighed i denne sag. Det er vist ingen hemmelighed, at der ligesom tændes julelys i øjnene på VS, så snart udtrykket natio-